

Onkruid vergaat niet

De trouwe BeNeDictee-deelnemers, niet geplaagd door mnestiche stoornissen, zullen zich mogelijk nog herinneren hoe Appie W. in de petoet belandde. Het verblijf daar viel hem bar tegen. Het eten was degoutant, de douche had een dun straaltje en de enige vrouwen die hij in beeld kreeg waren viragoachtige politieagentes. Zijn eigen advocaat bleek zélf een wel erg lange time-out in Vught te hebben – een groot juridisch demasqué had aangetoond dat hij een dedaigneuze houding tegenover de wet had en hij was dienovereenkomstig gediffameerd – en de advocaat van de piketdienst was een verwijfd type met een zijige stem en vettig slierthaar.

Alhoewel de tenlastelegging zich in eerste instantie beperkte tot verstoring van de openbare orde en poging tot vernieling, kwam er al snel meer bij. De officier van justitie was een dieharddienstklopster die bij de verhoren het liefst haar grommende Duitse herder en dreigend ogende dobermannpincher bij zich had. Zij wist al snel een hele doos van Pandora te openen waar het Appie betrof. Misdaad leek in zijn DNA te zitten. Dienovereenkomstig volgde er een draconische straf en kon hij vooruitkijken naar een lange tijd leven op kosten van de gemeenschap.

Ook zijn nieuwe dolmspiëse kon hem uiteraard niet bekoren. Het was bepaald geen dalem. Hij miste zijn vrijheid, de luxe die hij gewend was en de pikante meisjes die hij altijd liefkozend zijn odalisken had genoemd. Bovendien bleek hij in een cellenblok met een stelletje zachte eieren te zitten waar niets mee te beginnen viel qua opzetten van een interpenitentiare-inrichtingsdrugssmokkellijn. Diep in gedachten zat hij in zijn celletje, frutselend met een drejdel, toen een cipier (de down-to-earthste die hij tot dan toe was tegengekomen) hem ophaalde voor een gesprek met zijn reclasseringsambtenaar. Dit was een dame waar de Dolle Minabeweging duidelijk aan voorbij was gegaan. Ook kon Appie zich haar niet voorstellen als een Damslaapster met een Isd-trip. Gekleed in een deux-piècesje, kanten handschoentjes en een matelotje wilde ze hem diets maken dat werk in de criminaliteit toch meestal een dead end job was.

Waarom legde hij zich, dispar vulgo, niet liever toe op iets dat de gemeenschap ten goede kwam? Alhoewel zijn EQ en zijn IQ volgens haar misschien disharmonieus, waren opgebouwd, dacht zij bij hem niet aan dysgnosie en zag zij duidelijke mogelijkheden voor hem. In een dithyrambisch pleidooi moedigde ze hem aan elke cursus te volgen die er in de gevangenis te volgen viel. Zo was daar de mogelijkheid om zich, actief en passief, te verdiepen in kunst.

Zou het hem geen warm gevoel van tevredenheid geven als zijn mindfulnessbevorderende retraiteruimte (zij noemde het geen cel, want dat klonk zo perspectiefloos) met enige zelfgemaakte bric-à-brac gezellig gemaakt was? Een parketvloer van doussié(-) ofwel afzeliahout zat er niet in, maar mogelijk een gordijntje

van macramé? Zou hij niet graag zijn eigen persoonlijke soeplepel damasceren? En een stukje delfts op zijn boekenplankje, samen met wat ditjes en datjes van speksteen, of een demi-reliëfje aan de muur, zou dat niet leuk staan?

Of hij zou natuur- en aardwetenschappen kunnen bestuderen. Als hij dan, na de reveille, door zijn tralieraam naar buiten keek, zou hij ook kennis hebben van de hemellichamen die hem toeschenen. Hij zou de Dagster kunnen onderscheiden van bijvoorbeeld Betelgeuze. Bij getoonde ijver kon zij ervoor zorgen dat hij voor zijn volgende verjaardag een datrecorder zou krijgen, of een dasymeter, om daarmee de luchtdichtheid in zijn omgeving te meten. Tevens was daar de mogelijkheid om, niet door de week maar wel in het weekend, in de tuin te werken. De do's-and-don'ts daarvan zouden hem wel uitgelegd worden tegen de tijd dat hij daaraan toe was.

Ze had van horen zeggen dat er zowel een dividiviboom (ook wel watapana genoemd) als een dadap in het tropische deel van de gevangenuitdaging stonden. De moestuin leende zich uitstekend voor het verbouwen van dapes inemptae, zoals de zaden van de djengkol of daikon, maar ook maggikruid of rosmarijn waren natuurlijk mogelijk. Ze gaf hem verder als tip een flinke hoeveelheid lievevrouwebedstro te kweken. In gedroogde vorm had dat, in zijn matras of zijn kussen, een rustgevende werking. En als dit allemaal echt niks voor hem was, had hij uiteindelijk nog altijd de kans om zich toe te leggen op het leren spelen op een darboekje of zich te verdiepen in de dageraads- of eofilatelie.

Ze nam afscheid met de woorden dat zij op deze drukbezette dag nog een lange reis te gaan had op de druk bereden A2 en er dus langzamerhand vandoor moest gaan. Ze wenste hem veel sterkte toe, adviseerde hem gezond te eten (dagelijks een djerok), en alleen decafeïne te drinken en liep weg op haar keurige pumps, Appie in vertwijfeling achterlatend. Nadat hij, volledig lamgeslagen en wazig als een dyumbi, zijn bewaker door de daedalische gangen naar zijn cel had gevolgd liet hij zijn laatste restje gespeeld je-m'en-foutisme varen en barstte hij in snikken uit. Dit had hij niet verdiend. "Dalleshoer!" snotterde hij. "Takketrut! Kakwijf!" Dit waren natuurlijk dysfemismen, maar dat zullen we hem vergeven.

Daar zat hij dan, ooit een dynast van de onderwereld, nu de speelbal van een troelala met mo A-akte emetogeen geslijm. Geen moment langer zou hij dit kunnen verdragen. Hij scheurde zijn laken aan repen, knoopte de repen aan elkaar, trok de tralies los en verdween via het raam in de stralende zonneshijn.